

Verhaal zoekt liefde

LISA WINGATE

Lisa Wingate

Verhaal zoekt liefde

Roman

Vertaald door Tineke Tuinder-Krause

Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Story Keeper* bij Tyndale House Publishers, Inc., Carol Stream, Illinois, USA.

© Lisa Wingate, 2014

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV, © 2004.

Vertaling Tineke Tuinder-Krause, Tineke Tuinder Translations
Omslagbeeld Mark Owen, Trevillion Images
Ontwerp omslag Flashworks
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2520 0
ISBN e-book 978 90 297 2521 7
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

1

Dit is mijn gloriëdag. Dit is de plaats waar de magie tot leven komt.

Die gedachte viel zachtjes op zijn plek, zoals de achtergrond van een fotograaf zich ontvouwt achter de persoon die geportretteerd wordt. De glinsterende vouwen trokken mijn aandacht en deden me denken aan het advies van Wilda Culp. Zonder haar was ik heel ergens anders terechtgekomen. Op een tragische plek.

Vreemd hoe één persoon en een handvol verhalen je leven kunnen veranderen.

‘De truc, Jennia Beth Gibbs, is om je gezicht te wenden naar de gloriëdagen als die zijn aangebroken.’ Ik hoorde het haar opnieuw zeggen, terwijl ze met haar zware, schorre accent de onverwachte muziek van vervlogen dagen speelde. *Niets is triester dan dat je die dagen in je leven pas ziet als ze voorbij zijn.*

En ze gaan immers altijd voorbij...

Mijn eerste middag in de commandokamer van Vida House Publishing was zo’n gloriëdag. Ik voelde het, wist het om een of andere onverklaarbare reden, nog voordat George Vida het vertrek binnen schuifelde en plaatsnam aan het hoofd van de tafel om de wekelijkse algemene redactievergadering te leiden – mijn eerste bij Vida House. Deze vergadering zou anders zijn dan alle andere soortgelijke bijeenkomsten die ik de afgelopen tien jaar had bij-

gewoond bij een stuk of vijf bedrijven, in een stuk of vijf wolkenkrabbers in en rondom Manhattan.

De sfeer hier was magisch.

Voordat hij ging zitten, spreidde George Vida zijn handen uit op tafel. Zijn blik doorboorde het vertrek met de scherpzinnigheid van een ouwe bok die snuffelend op zoek was naar iets te knagen. Zijn blik bleef even rusten op de stapel oude enveloppen, manuscriptdozen en met elastiek bij elkaar gehouden papieren aan de andere kant van de vergaderruimte. Het vreemde samenraapsel van ongevraagd aangeboden manuscripten was een van de vele zaken die Vida House beroemd hadden gemaakt – een curiositeit die ik tot vandaag alleen van horen zeggen kende. Een van de weinige overgebleven *slush piles* – stapels ongevraagd aangeboden manuscripten – in heel New York, misschien wel in de hele uitgeverwereld. In de tijd van e-mail was de *slush pile* van bedrukt papier stilletjes uitgestorven. Digitale *slush* neemt veel minder ruimte in beslag, is makkelijker te hanteren en werkt veel efficiënter. Digitale *slush* is onzichtbaar. Het vangt geen stof en verouderd niet, in tegenstelling tot de langzaam aftakelende brokstukken van de relikwie van George Vida.

‘Ziedaar... *Slush Mountain*,’ had de jonge stagiair die mij als nieuwe werknemer had rondgeleid met een zwierig handgebaar gezegd. ‘Het is haast een toeristische attractie.’ Hij had zich naar mij toe gebogen. ‘En ter informatie, noem het nooit zo in het bijzijn van de grote baas. George Vida is stapelgek op dat ding. Niemand, echt helemaal niemand mag er aankomen. Niemand vraagt waarom het nog steeds ruimte inneemt in de vergaderruimte. We doen allemaal net of het er niet is... deze *slush pile* is hier het grote taboe.’

Slush Mountain was een reusachtig taboe. Het nam een opmerkelijke hoeveelheid ruimte in beslag, zeker als je bedacht dat onroerend goed in Manhattan schaars en zeer in trek was. De top van de stapel reikte bijna tot aan het antieke plafond, en daarvan-

daan spreidde de collectie zich langzaam uit naar de brede basis, zodat de vergadertafel en de stoelen genoeg moesten nemen met de resterende driekwart van het vertrek.

De informatie die de stagiair me verschaftte was niet nieuw. George Vida – het was me al opgevallen dat de mensen hier beide namen gebruikten als ze het over hem hadden, nooit een van beide – hield de berg in stand om de jongere generatie, opgegroeid in een tijdperk van digitale publicaties, aan twee dingen te blijven herinneren: ten eerste dat manuscripten die niet waren teruggestuurd niet konden worden teruggestuurd omdat iemand had nagelaten een nauwkeurig afzenderadres te vermelden bij het indienen ervan, en ten tweede dat succes in de uitgeverwereld betekent dat elke pagina wordt omgeslagen en elke envelop geopend. *Slush Mountain* stond daar om de mensen eraan te herinneren dat uitgeven werk is dat uit liefde wordt verricht, met de nadruk op *werk*. Het kost bloed, zweet en tranen om op te klimmen naar een niveau waar je misschien wel de volgende grote Amerikaanse bestseller ontdekt... en vervolgens met de eer gaat strijken.

‘Is het wat je ervan had verwacht?’ Roger die naast me zat boog zich naar me toe en wees tersluiks naar *Slush Mountain*. Roger en ik hadden tien jaar geleden samengewerkt, ons eerste baantje bij een gigantisch grote uitgever. Hij was destijds net afgestudeerd aan Princeton, toen al door de wol geverfd en scherpzinnig, een succesvol man van Long Island bij wie uitgeven in het bloed zat, terwijl ik het donkerharige groentje met de reeënogen was dat meer weg had van een figurant uit *Coal Miner’s Daughter* dan een New Yorker in opkomst.

Ik knikte maar keek naar George Vida. Ik was niet van plan om me op mijn allereerste dag te laten overhalen om te kletsen tijdens een algemene redactievergadering... of te lonken naar *Slush Mountain*. Ik wist nog steeds niet goed of ik Roger als vriend moest beschouwen of als concurrent. Misschien was ik gewoon

jaloers. Ik had jarenlang vastgezetten bij non-fictie en biografieën terwijl Roger erin was geslaagd om als acquirerend redacteur van non-fictie naar fictie te switchen, en weer terug, blijkbaar precies zoals hij het wilde.

Ik was inmiddels eenendertig en verlangde wanhopig naar iets... nieuws. Naar wat afwisseling.

Mijn telefoon gaf het signaal dat er een bericht was binnengekomen, en ik haastte me om het ding het zwijgen op te leggen.

Maar niet snel genoeg. Alle ogen waren plots op mij gericht. Het leek langer te duren dan het was, en mijn hart klopte in mijn keel en sloeg tien keer sneller dan normaal. Het liefst was ik gekrompen en weggedoken voordat een hand mij bij mijn arm kon grijpen om me fijn te knijpen. Sommige herinneringen blijven de kop opsteken, zelfs jaren nadat je de bewuste plek en mensen achter je hebt gelaten.

Onder de tafel schakelde ik het geluid van mijn telefoon uit. 'Neem me niet kwalijk. Normaal gesproken laat ik mijn telefoon op kantoor liggen tijdens een vergadering, maar ik heb mijn spullen nog niet uitgepakt.' Het excuus kwam jammerlijk ontoereikend over. De telefoon van George Vida had vast nog nooit een vergadering verstoord.

Er klonk opeens wat geschuifel, geroezemoes en gemompel rondom de tafel, alsof iedereen zich ergens op voorbereidde. Een afschuwelijke gedachte schoot door mij heen. *Stel dat telefoons tijdens een vergadering een overtreding betekenen waarop ontslag volgt?* Een dwaze gedachte, maar ik had mijn vorige baan opgezegd en moest over een week de huur van mijn appartement betalen. Bovendien had ik de afgelopen paar jaar mijn spaargeld, het weinige wat ik had, ingezet op een plek waar het hooguit een hopeloze situatie wat langer in stand had weten te houden.

'Doos.' George Vida wees naar het omgekeerde deksel van een doos printerpapier. Andrew, de stagiair die me had rondgeleid, sprong overeind, pakte het deksel en liet het rondgaan. Black-

Berry's, iPhones en Samsungs werden voorzichtig maar met tegenzin afgestaan. Niemand tekende bezwaar aan, maar lichaamstaal spreekt boekdelen. Ik was het uilskuiken van de klas.

Prima manier om de rest van de collega's te leren kennen. Briljant. Nu zullen ze je nooit meer vergeten. Positief bekeken zouden ze er waarschijnlijk wel om kunnen lachen, en het kon nooit kwaad om mensen aan het lachen te maken.

De stagiair die recht tegenover mij aan tafel zat, haalde zijn schouders op toen George Vida even niet keek. Hij grijnsde quasi-zielig, en gaf me een puberale versie van een flirterige knipoog.

Ik grijnsde terug in de hoop dat de boodschap duidelijk was: *Vergeet het maar, jochie. Je komt pas kijken, en bovendien ben ik niet van plan iets te beginnen met een collega.*

Nooit meer.

Toen begon de vergadering. En het gebruikelijke machtsspelletje – invloedrijke redacteuren die probeerden steun te krijgen voor het grotere werk, het betere werk, het veelbelovende werk. Verschillende redactieteamleden meldden zich om het project van een ander te steunen, en al snel werd duidelijk hoe de verhoudingen lagen. De goeroes van sales en marketing bogen zich bij het ene verkooppraatje naar voren en leunden bij andere achterover in hun stoel. Ik nam notitie van het hele gebeuren waarmee de ligging van het land aan de voet van *Slush Mountain* aardig in kaart werd gebracht, en verder hield ik wijselijk mijn mond. Voor mij op tafel, en in mijn kantoortje, lagen de catalogi van de firma, manuscripten, een iPad en een laptop die mij zouden helpen snel wegwijs te worden in het reilen en zeilen van de uitgeverij. Ik was nog niet erg opgeschoten, maar dat kwam vanzelf. Zo snel mogelijk. Tegen het einde van de werkdag, als het gebouw leegstroomde, kon ik mij ongestoord in de materie verdiepen en vorderingen maken totdat mijn vermoeide ogen en mijn knorrende maag me dwongen de metro te nemen waar ik nog wat kon lezen op weg naar huis.

Korte nacht, vroeg weer op. Elke dag hetzelfde liedje. Tegen het einde van de week zou ik inzetbaar zijn. Voor een deel. Tijdens de algemene redactievergadering komende maandag zou ik kunnen beginnen een en ander in te brengen, beetje bij beetje. Voorzichtig. George Vida had het niet zo op gepoch – ik had mijn huiswerk goed gedaan. Om bij de ouwe reus in de gunst te komen moest je ervoor zorgen projecten aan te kopen en aan de man te brengen die van de planken vlogen in plaats van eraf te vallen.

‘Hollis, als jij nu even het nieuwste lid van de Vida House-familie aan ons voorstelt, kunnen we de vergadering afronden,’ vroeg hij, en opeens stond ik weer in het middelpunt van de belangstelling.

De secretaresse van George Vida, Hollis – denk aan Jane Hathaway van *The Beverly Hillbillies*, maar dan enkele tientallen jaren ouder – stond op van haar stoel en ging achter haar baas staan, iets rechts van hem. Door haar kortgeknipte, grijze haar leek haar magere gezicht nog hoekiger en indrukwekkender. Mij was verteld dat zij al sinds 1967 voor George Vida werkte, het jaar dat hij het krantenbedrijf van zijn familie had overgenomen en een begin had gemaakt met de bouw van de miljoenenonderneming die het vandaag de dag was.

Hollis’ lange, magere vingers tikten op het tafelblad en haar gezichtsuitdrukking was even stoïcijns en schijnbaar gereserveerd als die ochtend toen ze de map contracten en documenten die ik had getekend had nagekeken.

Haar blik doorkruiste het vertrek. ‘Jen Gibbs komt van de non-fictietak van Stanislaus International. Ze brengt tien jaar ervaring mee in biografieën en historische non-fictie. Ze is afgestudeerd aan de New York University, waarvoor ze een studiebeurs had ontvangen van Aberdeen Fellowship of Arts and Letters en van Steinbeck Fellowship. We zijn blij haar welkom te mogen heten in ons team.’ Haar blik bleef rusten op mij, maar in die blik viel

blijdschap noch spijt te ontwaren. ‘Zou jij ons het een en ander over jezelf willen vertellen wat niet in je dossier staat, Jen, zodat we je iets beter kunnen leren kennen?’

‘Dank je.’ Ik twijfelde heel even of het beter was om te blijven zitten of te gaan staan, maar besloot dat opstaan beter was, omdat ik dan de hele tafel kon overzien. Contact leggen met je collega’s is immers een eerste belangrijke stap naar succes in een nieuwe baan.

Ik gaf een korte samenvatting van mijn loopbaan in de uitgeverswereld, terwijl ik in mijn achterhoofd naarstig op zoek was naar iets boeienders – iets wat niet klonk alsof mijn hele leven alleen maar om werk draaide. Als je houdt van wat je doet, vind je het niet erg om je er helemaal voor in te zetten, maar op dit soort momenten speet het me dat ik niets interessanter te vertellen had. Kinderen, een huis, een bijzondere hobby zoals het kweken van antieke rozen. Een anekdote uit mijn jeugd over de oorsprong van mijn liefde voor verhalen. Iets met verhaaltjes voor het slapengaan en dat ene gekoesterde boek dat ik ooit voor mijn verjaardag had gekregen.

Het was leuk om daarover te fantaseren, maar daarmee loste ik het probleem niet op. Als je verleden een afgesloten doos is, zijn voorstelrondes... ingewikkeld.

Ten slotte koos ik ervoor om kort verslag te doen van een reisje naar een bergtop in Colorado waar ik Tom Brandon wilde overhalen zijn memoires als beroemdheid bij Stanislaus onder te brengen. Op dat moment werden die memoires onder de hamer gebracht en waren er nog verschillende uitgeverijen in de race. Het was een van de grootste successen van mijn carrière, maar ik had ook nog nooit zo dicht bij het randje van de afgrond gestaan.

‘Je hebt pas echt geleefd als je op een sneeuwmotor van een berg bent geracet en vierentwintig uur lang hebt moeten opboksen tegen een sneeuwstorm,’ voegde ik eraan toe. Ik wist dat mijn nieuwe collega’s nu de indruk kregen dat ik me als een vis op het

droge had gevoeld, die nacht in de bergen, terwijl het tegendeel waar was. Na die ervaring wist Tom Brandon dingen over mij die niemand anders in mijn volwassen leven ooit te weten was gekomen, maar ik moest hem nageven dat hij daar nooit iets van had doorverteld tijdens alle interviews en heisa rondom zijn boek. Alsof het een wederzijdse overeenkomst betrof, hebben we elkaars geheimen nooit openbaar gemaakt. Superheld Tom Brandon was een watje in de bossen. En ik was een woudmeisje dat zich schuilhield.

‘Maar de zoektocht en de reddingsactie bezorgden het project grote publiciteit, ook al kostte me dat een vreselijke, ijsskoude nacht in de bossen,’ besloot ik, en mijn collega’s schoten in de lach – iedereen, behalve Roger. Ik was vergeten dat hij tijdens die wedstrijd voor een concurrent werkte. Ik had hem verslagen.

Hij schoof toen de vergadering was afgelopen opnieuw wat naar me toe. ‘Die Tom Brandon-deal heb ik je nooit helemaal vergeven. Die was gewoon geniaal.’

‘Ach, kom op, Roger. Zo vaak heb ik onze kleine veldslagen nou ook weer niet gewonnen.’ Het was een gebruikelijke haat-liefdeverhouding. In een bedrijfstak vol concurrentie zijn collega’s vaak net broers en zussen die elkaar de helft van de tijd niet kunnen uitstaan en de ander helft van de tijd mooi weer spelen.

Roger trok me heel even tegen zich aan. ‘Het is allemaal op zijn pootjes terechtgekomen. Het verliezen van die deal heeft me ervan overtuigd dat ik me meer op fictie moest richten.’

Een snelle steek. Oei, dat deed zeer. Hij wist dat ik altijd al verhalen in mijn bloed heb gehad – dat fictie mijn eigenlijke droom was – maar als je op het ene gebied succesvol bent en er geld in het laatje moet komen, is het moeilijk om je geluk te beproeven op onbekend terrein.

Roger zag dat ik een steelse blik op de stapel manuscripten wierp. ‘Fascinerend, hè?’ Zijn adem streekte mijn oor, mintfris. Iets te dichtbij.

‘Zeker weten.’

‘Kom niet in de buurt van *Slush Mountain*. Dat is het meesterwerk van de oude baas.’ Een snelle waarschuwing, en weg was hij.

Ik overwoog om nog even te blijven hangen in de hoop de kans te krijgen de baas terloops te laten weten hoe fijn ik het vond om hier te mogen werken, maar hij en Hollis waren aan het andere eind van de tafel in gesprek, dus pakte ik mijn spullen en liep naar de deur.

‘North Carolina,’ zei George Vida net voordat ik bij de uitgang was. Ik bleef abrupt staan en draaide me om.

De baas had zijn gesprek onderbroken om mij aan te kijken, maar Hollis bladerde nog steeds door de papieren en leek licht geïrriteerd door het oponthoud.

Een dikke, gedrongen oudemannenvinger wees naar mij. ‘Dat hoorde ik aan je accent.’ Hij tikte tegen de zijkant van zijn gezicht. ‘Het oor van een verslaggever. Ik kan heel aardig accenten onderscheiden. Nu weet ik het weer. Je bent afgestudeerd aan de Clemson University. Dat stond ergens in de papieren, en anders heeft Hollis het me verteld.’

‘Het stond vast in de papieren,’ merkte Hollis droogjes op.

De baas keek me glimlachend aan, waarbij zijn bolle wangen een uitdrukking kregen die me deed denken aan Vito Corleone in *The Godfather*. ‘Jullie meisjes uit North Carolina moeten maar eens bijpraten. Niets zo leuk als herinneringen ophalen aan thuis.’ Nog steeds glimlachend richtte hij zich weer op zijn papierwerk, zonder te merken dat noch Hollis noch ik stond te springen om zo’n gesprek over thuis.

Ik had het gevoel dat het nog wel even kon duren voordat we samen gezellig een kopje thee zouden drinken.

Soms is er maar één uitweg uit de bestaande wereld: een die niet bestaat.

Redacteur Jen Gibbs is gelukkig met haar leven in New York en haar nieuwe baan bij een grote uitgeverij. Op een dag vindt ze een oud, onvoltooid manuscript op haar bureau. Nieuwsgierig begint ze te lezen over Sarra, een jong Melungeon-meisje dat aan haar onderdrukkers probeert te ontkomen.

Jen zet alles op alles om de schrijver te vinden. Ze moet weten hoe het verhaal afloopt. Heeft Sarra het overleefd? Het spoor leidt naar North Carolina, de plek waar ze opgroeide en waarvan ze hoopte dat ze er nooit meer zou komen. Is haar zoektocht al die pijnlijke jeugdherinneringen wel waard?

Lisa Wingate is journalist, spreker, columnist, maar bovenal schrijver van romans. Het verhaal van Jen begon als een droom. De volgende morgen schreef Lisa alles op en daarmee was het begin van *Verhaal zoekt liefde* geboren. Eerder verschenen van haar de romans *Bloeimaand*, *De zomerkeuken* en *Veilig bij jou*, dat ook verscheen als het boekazine *Zomer in Moses Lake*.

WWW.UITGEVERIJVOORHOEVE.NL

ISBN 9789029725200 • NUR 302

9 789029 725200